

A Tota Veu!

Dia Mundial de la Poesia

Òmnium Bages-Moianès - Espai Òmnium - Divendres 20 de març de 2026, a les 18.30 h

ÒMNIUM

LLENGUA CULTURA PAÍS

BAGES- MOIANÈS

Foc d'ocell – Blai Bonet

La llibertat és una cantata a la llibertat

Si es creu, o mana creure que és més que un cant
és perquè tan sols no és un càntic

La llibertat també ha de ser una cançó de poble

La llibertat no és, just dura el temps en una rosella dels Segadors.

Qui cala foc a l'ocell del desig és el misteri

El misteri de l'amor és el temps,

com el misteri de la llibertat és el temps que dura el seu cant,

perquè l'amor fet i la llibertat són el mateix càntic.

El plaer de l'amor fet és una cantata a l'amor.

No és l'amor. La llibertat és just un himne a la llibertat.

No és la llibertat. Veig que no ho creus. Saps per què?

Tu voldries ser lliure, però que no et passés res,

i res és massa poc, talment com tot són massa coses...

Poesia completa, 2014 [*Cant de l'arc*, 1979]

Poema wòlof

Xol bu nekk dafa bëgg,
Bëgg sañ-sañu jàmm,
Bëgg jàmm ju dul jeex,
Bëgg la, ndank ndank.

Sopp naa la ci xol,
Sopp naa la ci bët,
Sopp naa la ci mbëggeel,
Sopp naa la ci dund.

Liggéeyul xol bu amul laaj,
Amul jeexital ci mbëggeel,
Ndank, ndank, loolu mooy jàmm,
Xol bu nekk dafa bëgg.

Tot cor estima,
estima la pau,
estima una pau sens fi,
estima suaument.

T'estimo en el meu cor,
t'estimo en la meva mirada,
t'estimo en el meu afecte,
t'estimo en la meva vida.

Un cor sincer no demana res,
no coneix cap fi en l'amor,
suaument, això és la pau,
car tot cor estima.

Poema àrab

يا أمي يا نورَ قلبي في الظلام
يا بسمَةَ العمرِ وأجملَ الأيامِ
حضانكِ أمانٌ حين يضيئُ الطريقُ
وصوتكِ دفءٌ يبذدُ الآلام

أنتِ الدعاءُ في كلِّ صباحٍ
وأنتِ الحنانُ بلا انتهاءٍ
لو كتبتُ حَبِّي في ألفِ بيتٍ
ما وفيتُكِ حقَّكِ يا أمي الغالية

Mare meva, llum del meu cor en la foscor
Somriure de la vida i dels dies més bells
La teva abraçada és refugi quan el camí s'estreny
I la teva veu és escalfor que esvaeix el dolor

Ets la pregària de cada matí
I la tendresa que no s'acaba mai
Si escrivís el meu amor en mil versos
No podria pagar el que et dec, mare estimada

Poema ucraïnès - Lesya Ukrainka

**Contra spem spero! (лат. Без надії
сподіваюсь!)**

Гетьте, думи, ви хмари осінні!
То ж тепера весна золота!
Чи то так у жалю, в голосінні
Проминуть молодії літа?
Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть, думи сумні!
Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду сіять квітки на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.
І від сліз тих гарячих розтане
Та кора льодовая, міцна,
Може, квіти зійдуть – і настане
Ще й для мене весела весна.
Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать.
В довгу, темную нічку невидну
Не стулю ні на хвильку очей –
Все шукатиму зірку провідну,
Ясну владарку темних ночей.
Так! я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Буду жити! Геть, думи сумні!

Sense esperança, espero

Fora d'aquí, pensaments, núvols de tardor!
Ara és primavera d'or.
¿Han de passar els anys de joventut
entre dol i lament?
No! Jo vull riure entre llàgrimes,
enmig del mal cantar cançons,
sense esperança, igualment esperar,
vull viure! Fora, pensaments foscos!
En un camp pobre i trist
sembraré flors de colors,
sembraré flors en la gelada,
i les regaré amb llàgrimes amargues.
I amb aquelles llàgrimes ardents
es fondrà la dura escorça de gel;
potser les flors brotaran —
i també per a mi arribarà
una primavera alegre.
En una muntanya abrupta de pedra
aixecaré una roca feixuga;
i portant aquell pes terrible
cantaré una cançó alegre.
En la llarga i fosca nit invisible
no tancaré els ulls ni per un instant;
sempre buscaré l'estrella guia,
la clara sobirana de les nits fosques.
Sí! Jo riuré entre llàgrimes,
enmig del mal cantaré cançons,
sense esperança, igualment esperaré,
viuré! Fora, pensaments tristos!

Poema romanès – George Coșbuc

Pe umeri pletele-i curg rîu -
Mlădie ca un spic de grîu,
Cu șorțul negru prins în brîu,
O pierd din ochi de dragă.
Și cînd o vād, înebunesc;
Și cînd n-o vād, mă-nbolnăvesc,
Iar cînd merg alții de-o peșesc,
Vin popi de mă dezleagă.
La vorbă-n drum, trei ceasuri trec

Ea pleacă, eu mă fac că plec,
Dar stau acolo și-o petrec
Cu ochii cît e zarea.
Așa cum e săraca ea,
Aș vrea s-o știu nevasta mea,
Dar oameni răi din lumea rea
Îmi tot închid cărarea.
Și cîte vorbe-mi aud eu!
Toți frații mă vorbesc de rău,
Și tata-i supărat mereu,
Iar mama la icoane
Mătănii bate, ține post;
Mă blestemă: —"De n-ai fi fost!
Ești un netot! Ți-e capul prost
Și-ți faci de cap, loane!"
Îmi fac de cap? Dar las să-mi fac!
Cu traiul eu am să mă-npac
Și eu am să trăiesc sărac,
Muncind bătut de rele!

La frați eu nu cer ajutor,
Că n-am ajuns la mila lor -
Și fac ce vreau! Și n-am să mor
De grija sorții mele!
Mă-ngroapă frații mei de viu!
Legat de dînsa, eu să știu

Pels muscles els cabells li ragen com un riu,
esvelta com una espiga de blat,
amb el davantal negre lligat a la cintura,
la perdo de vista de tant que l'estimo.
I quan la veig, em tornaria boig;
i quan no la veig, em poso malalt,
i quan d'altres venen a festejar-la,
han de venir els capellans a exorcitzar-me.

Xerrant pel camí, passen tres hores;
ella se'n va, jo faig veure que me'n vaig,
però em quedo allà i l'acompanyo
amb la mirada fins a l'horitzó.
Així com és ella, pobra,
voldria que fos la meva dona,
però gent dolenta d'un món dolent
no paren de tancar-me el pas.
I quantes coses m'arriben a dir!
Tots els germans parlen malament de mi,
el pare sempre està enfadat,
i la mare, davant les icones,
fa genuflexions i guarda el dejuni;
em maleeix: —"Si no haguessis nascut!
Ets un neci! Tens el cap buit
i fas el que et rota, Joan!"
Que faig el que em rota? Doncs que així sigui!
Ja m'hi conformaré amb la vida,
i viuré sent pobre,
treballant colpejat per les desgràcies!

Als germans no els demano ajuda,
que no depenc de la seva caritat;
faig el que vull! I no em moriré
per la preocupació del meu destí!
Els meus germans m'enterren viu!
Lligat a ella, que jo sàpiga

Că am urâtei drag să-i fiu?
Să pot ce nu se poate?
Dar cu pământul ce să faci?
Și ce folos de boi și vaci?
Nevasta dacă nu ți-o placi,
Le dai în trăsnet toate!
Ori este om, de sila cui
Să-mi placă tot ce-i place lui!
Așa om nici vladică nu-i
Și nu-i nici împăratul!
Să-mi cânte lumea câte vrea,
Mi-e dragă una și-i a mea;
Decît să mă dezbăr de ea,
Mai bin-aprind tot satul

que he de ser l'estimat d'aquella "feia"?
Fer el que no es pot fer?
Però, què en fem de la terra?
I de què serveixen bous i vaques?
Si la teva dona no t'agrada,
que li donin pel sac a tot plegat!
Quin home hi ha, que per força
m'hagi d'agradar el que li agrada a ell!
Un home així no és ni un bisbe,
ni tampoc ho és l'emperador!
Que el món m'atabali tant com vulgui,
m'agrada una i és la meva;
abans que haver de renunciar-hi,
prefereixo calar foc a tot el poble!

Poema italià - Lucia Roncareggi

Immensità dispersa

Perché hai bisogno di cose grandi?
Vai cercando l'assoluto
tra i segreti del mondo arcano,
eppure non conosci nemmeno le tue mani.
Vai cercando certezze
nell'essenza incerta dell'essere,
eppure non sai dire chi sei.
Vai cercando
cosa non sai,
vai amando
ciò che non hai.
Innamorati del soffio veloce del vento,
del palpito del mare senza tempo.
Abbraccia la magia di questa debole luna
e
libero
librati
nel brivido dell'infinito.

Immensitat dispersa

Per què necessites grans coses?
Cerques l'absolut
entre els secrets del món arcà
i tanmateix ni tan sols coneixes les teves mans.
Busques certeses
en l'essència incerta de l'ésser
i tanmateix no saps dir qui ets.
Cerques
allò que no saps.
Estimes
allò que no tens.
Enamora't de l'alè llampant del vent,
del palpitar del mar sense temps.
Abraça la màgia d'aquesta lluna neulida
i
un cop lliure
lliura't
a l'alè de l'infinit.

Poema polonès - Marta Eloy Cichocka

Oczy szeroko zamknięte

trzeba mieć oczy szeroko otwarte
żeby widzieć rzeczy takimi jakimi są

trzeba mieć oczy szerzej otwarte
by widzieć je innymi niż są

trzeba mieć oczy otwarte jeszcze szerzej
by zobaczyć je lepszymi niż są

ale trzeba mieć oczy szeroko zamknięte
żeby zobaczyć to co czai się za nimi

Ulls ben tancats

cal tenir els ulls molt oberts
per veure les coses com són

cal tenir els ulls més oberts
per veure-les diferents del que són

cal tenir els ulls més oberts encara
per veure-les millors del que són

però cal tenir els ulls ben tancats
per veure què s'amaga darrere

Poema biolerús - Yakub Kolas

Вобразы мілыя роднага краю,
Смута́к і радасць мая!
Што маё сэрца да вас парывае?
Чым так прыкованы я
К вам, мае ўзгорачкі роднага поля,
Рэчкі, курганы, лясы,
Поўныя смутку і жальбы нядолі,
Поўныя смутнай красы?
Толькі я лягу і вочы закрыву,
Бачу я вас прад сабой.
Ціха праходзіце вы, як жывыя,
Ззяючы мілай красой.
Чуецца гоман мне спелае нівы,
Ціхая жальба палёў,
Лесу высокага шум-гул шчаслівы,
Песня магутных дубоў...
Вобразы мілыя, вобразы смутныя,
Родныя вёскі і люд,
Песні цягучыя, песьні пакутныя!..
Бачу і чую вас тут.

Dolces imatges de la meva terra natal,
la meva tristesa i alegria!
Què fa que el meu cor us anheli?
Per què estic tan encadenat
a vosaltres, turons meus del meu camp natal,
rius, turons, boscos,
plens de tristesa i lament de desgràcia,
plens de trista bellesa?
Només quan m'estiro i tanco els ulls,
us veig davant meu.
Passeu en silenci, com si fóssiu vius,
brillant amb dolça bellesa.
Sento el soroll del camp madur,
el lament silenciós dels camps,
l'alt bosc, el soroll feliç,
la cançó dels roures poderosos...
Dolces imatges, tristes imatges,
pobles i gent nadius,
cançons d'enyorança, cançons doloroses!..
Us veig i us sento aquí.

Adiós a la Patria

Tierra del sol amada,
donde, inundado de su luz fecunda,
en hora malhadada,
y con la faz airada,
me vio el lago nacer que te circunda.
Campo alegre y ameno,
de mi primer amor mudo testigo,
cuando virgen, sereno,
de traiciones ajeno,
era mi amor de la esperanza amigo.
Adiós, adiós, te queda,
ya tu mar no veré cuando amorosa,
mansa te ciñe y leda,
como delgada seda
breve cintura de mujer hermosa;
Ni tu cielo esplendente,
de purísimo azul y oro vestido,
do sospecha la mente
si en mar de luz candente
la gran masa del sol se ha derretido;
Ni tus campos herbosos,
do en profundo ambiente me embriagaba
y, en juegos amorosos,
de nardos olorosos
la frente de mi madre coronaba;
Ni la altiva palmera,
cuando en tus apartados horizontes
con majestad severa
sacude su cimera,
gigante de las selvas y los montes;
Ni tus montes erguidos,
que en impío reto hasta los cielos subes,
en vano combatidos
del rayo circuidos
de canas nieves y sulfúreas nubes.

Adeu a la pàtria

Terra del sol estimada,
on, inundat de la seva llum fecunda,
en hora malastruga,
i amb el rostre irat,
em veié néixer el llac que t'envolta.
Camp alegre i amè,
del meu primer amor mut testimoni,
quan verge, serè,
de traïcions aliè,
era el meu amor de l'esperança amic.
Adeu, adeu, et queda,
ja el teu mar no veuré quan amorosa,
suau et cenyeix i joiosa,
com fina seda
la breu cintura de dona bella;
Ni el teu cel resplendent,
de puríssim blau i d'or vestit,
on sospita la ment
si en un mar de llum ardent
la gran massa del sol s'ha fos.
Ni els teus camps herbosos,
on en l'aire profund m'embriagava
i, en jocs amorosos,
de nards olorosos
el front de la meva mare coronava;
Ni l'altiva palmera,
quan en els teus horitzons apartats
amb majestat severa
sacseja el cim,
gegant de les selves i les muntanyes;
Ni les teves muntanyes alçades,
que en repte impiu fins als cels pugues,
en va combatuts
pel llamp envoltats
de blanques neus i núvols sulfúrics.

¡Adiós! El dulce acento
de tus hijas hermosas; la armonía
del suave concento
de la mar y del viento
que el eco de tus bosques repetía;
De la fuente el ruido;
del hilo de agua el plácido murmullo,
más amable mi oído
que en su cuna mecido
es grato al niño el maternal arrullo;
Y el mugido horroroso
del huracán, cuando, a los pies postrado
del Ande poderoso,
se detiene sañoso
y a la mar de Colón revuelve airado.
De la Cóndor el vuelo,
cuando desde las nubes señorea
tu frutecido suelo
y en el campo del cielo
con los rayos del sol se colorea;
Y de mi dulce hermano
y de mi tierna hermana las caricias;
y las que vuestra mano
en el albor temprano
de mi vida sembró, puras delicias,
¡Oh, madre!; ¡oh, padre mío!
Y aquella en que pediste, mansión santa
con alborozo pío
el celestial rocío
para mí, débil niño, frágil planta;
Y tantos ¡ay me!, tantos
caros objetos que, en mi triste historia
de miserias y de llantos,
marcan a mis quebrantos
breve tregua tal vez con su memoria:
Todos yacen perdidos;
que ausente del hogar en tierra extraña.

Adeu! L'accent dolç
de les teves filles formoses; l'harmonia
del suau concert
de la mar i del vent
que el ressò dels teus boscos repetia;
El soroll de la font;
del fil d'aigua el plàcid murmuri,
més amable a la meva oïda
que al nen, en el seu bressol gronxat,
li és dolç el matern amanyac;
I el bramul horrorós
de l'huracà, quan, postrat als peus
de l'Ande poderós,
s'atura furiós
i la mar de Colom remou irat.
Del còndor el vol,
quan des dels núvols senyoreja
el teu sòl fecund
i en el camp del cel
amb els raigs del sol s'acoloreix;
I del meu dolç germà
i de la meva tendra germana les carícies;
i les que la vostra mà
en l'alba primera
de la meva vida sembrà, pures delícies,
Oh, mare!; oh, pare meu!
I aquella en què demanares, mansió santa,
amb pietosa alegria
el ros celestial
per a mi, feble infant, fràgil planta;
I tants —ai de mi!—, tants
objectes estimats que, en la meva trista història
de misèries i plors,
marquen als meus dolors
breu treva potser amb el seu record:
Tots jeuen perduts;
que, absent de la llar en terra estranya,

mis penates queridos
lloran entristecidos
en tu almo suelo al refugiarse, España.
Puedas grande y dichosa
subir ¡oh, patria!, del saber al templo
y en tu marcha gloriosa
al orbe, majestuosa,
dar de valor y de virtud ejemplo.
No te duela mi suerte,
no maldigas mi nombre, no me olvides,
que aún vecino a la muerte
pediré con voz fuerte
victoria a Dios para tus justas lides.

els meus penats estimats
ploren entristits
en el teu noble sòl en refugiar-se, Espanya.
Puguis gran i feliç
pujar, oh pàtria!, al temple del saber
i en la teva marxa gloriosa
al món, majestuosa,
donar d'ardiment i de virtut exemple.
Que no et dolgui la meva sort,
no maleeixis el meu nom, no m'oblidis,
que fins veí de la mort
demanaré amb veu forta
victòria a Déu per a les teves justes lluites.

Поета rus - Andrei Dementyev

Никогда ни о чем не жалейте

Никогда ни о чем не жалейте
Никогда ни о чем не жалейте вдогонку,
Если то, что случилось, нельзя изменить.
Как записку из прошлого, грусть свою
скомкав,
С этим прошлым порвите непрочную нить.
Никогда не жалейте о том, что случилось.
Иль о том, что случиться не может уже.
Лишь бы озеро вашей души не мутилось
Да надежды, как птицы, парили в душе.
Не жалейте своей доброты и участья.
Если даже за все вам — усмешка в ответ.
Кто-то в гении выбился, кто-то в
начальство...
Не жалейте, что вам не досталось их бед.
Никогда, никогда ни о чем не жалейте —
Поздно начали вы или рано ушли.
Кто-то пусть гениально играет на флейте.
Но ведь песни берет он из вашей души.
Никогда, никогда ни о чем не жалейте —
Ни потерянных дней, ни сгоревшей любви.
Пусть другой гениально играет на флейте,
Но еще гениальнее слушали вы.

Mai et penedeixis de res

Mai et penedeixis de res
Mai et penedeixis de res després,
Si el que va passar no es pot canviar.
Com una nota del passat, que arruga la teva
tristesa,
Talla el fil fràgil amb aquest passat.
Mai et penedeixis del que va passar.
O del que ja no pot passar.
Mentre el llac de la teva ànima romanguí clar
I les esperances, com ocells, s'enlairin dins
d'ell.
No et penedeixis de la teva bondat i compassió.
Fins i tot si reps un somriure a canvi.
Alguns es van convertir en genis, altres en
líders...
No et penedeixis de no haver compartit les
seves desgràcies.
Mai, mai et penedeixis de res—
Tant si vas començar tard com si vas marxar
d'hora.
Deixa que algú toqui la flauta brillantment. Però
ell pren cançons de la teva ànima.
Mai, mai et penedeixis de res—
Ni dies perduts, ni amor cremat.
Deixa que un altre toqui la flauta brillantment,
Però tu vas ser un oient encara més brillant.

Poema francès - Verlaine

Il pleure dans mon coeur

Il pleure dans mon coeur
Comme il pleut sur la ville.
Quelle est cette langueur
Qui penetre mon coeur?
O bruit doux de la pluie
Par terre et sur les toits!
Pour un coeur qui s'ennuie
O le chant de la pluie!
Il pleure sans raison
Dans ce coeur qui s'ecoeure.
Quoi! Nulle trahison?
Ce deuil est sans raison.
C'est bien la pire peine
De ne savoir pourquoi,
Sans amour et sans haine
Mon coeur a tant de peine.

Plora al meu cor

Plora al meu cor
Com plou sobre la ciutat.
Quina és aquesta languidesa
Que penetra al meu cor?
Oh, dolç so de la pluja
A terra i a les teulades!
Per a un cor cansat
Oh, la cançó de la pluja!
Plora sense raó
En aquest cor malalt.
Què! Cap traïció?
Aquest dolor és sense raó.
És realment el pitjor dolor
No saber per què,
Sense amor i sense odi
El meu cor esta tan adolorit.

Poema persa - Saadi Shirazi

ب نی آدم (Banī Ādam)

ی آدم اعضای یک پیکرند
که در آفرینش ز یک گوهرند
چو عضوی به درد آورد روزگار
دگر عضوها را نماند قرار
تو کز محنت دیگران بی غمی
نشاید که نامت نهند آدمی

La humanitat és un sol cos

Els éssers humans són membres d'un mateix cos,
creats tots d'una mateixa essència.
Si el temps fa patir un dels seus membres,
els altres no poden restar tranquils.
Si no et dol el sofriment dels altres,
no mereixes ser anomenat humà.

Poema bambara - Lamine Basse

Bamannaw Poem

Bamannaw kow, dongo don Kulo
be ta kalan so.

Yriri Kuru me o me jila a teke
bamba ye.

Kono kulu dielen de be bin fo.

Kono munuye suguya kelenye, oluw
de bedie ka pan

Ko dow fin cogo ye kelen ne, nka
am mand cogo te kelen yen.c

Shou ka kafo shou ma bannagato,
o ye Allah ka latige ye.

Bamanaw ko ba kumd a yere
datugu kumate mogo were tama.

Ninti fere baga nia san baga, ube
ba donko wo bala.

Bamanaw ko, ni sa nagamina
diate te don kalo la.

Poema del poble bambara

El coneixement no és una cosa que es pugui
simplement transmetre,

com si fos aprendre dins d'una casa.

Encara que algú et mostri el camí pas a pas,
la saviesa ha de créixer dins teu.

Els ocells de diferents espècies es reuneixen,
però cadascun té la seva pròpia naturalesa.

Encara que les coses puguin semblar iguals per fora,
la seva manera de ser no és la mateixa.

Cada grup té la seva pròpia manera d'organitzar-se—
això forma part del disseny de Déu.

Els bambara diuen:

una persona ha de construir el seu propi enteniment;
ningú més pot viure-ho per ella.

Per molt consell o ensenyament que rebis,
has d'experimentar-ho tu mateix.

Els bambara també diuen:

si una cosa no està destinada o preparada per a tu,
no l'arribaràs a comprendre en el seu moment.

Poema àrab – Mahmoud Darwish

ت ن سى، كأنك لم تكن
تُنسى، كأنك لم تكن
تُنسى كمصرع طائر
،ككنيسة مهجورة تُنسى
كحبّ عابر
وكوردة في الليل ... تُنسى
أنا للطريق... هناك من سبقت خطاهُ خطاي
مَنْ أُملى رُؤاهُ على رُؤاي. هُنَاكَ مَنْ
نَتَرَ الكلام على سجيته ليُدخل في الحكاية
أو يضيء لمن سيأتي بعده
أثراً غنائياً... وحدثاً
تُنسى، كأنك لم تكن
شخصاً، ولا نصاً... وتُنسى
أَمْشي على هُدْيِ البصيرة، رُبّما
أعطي الحكاية سيرةً شخصيّةً. فالمفرداتُ
تسوسني وأسوسها. أنا شكلها
وهي التجليّ الحُرُّ. لكن قيل ما سأقول.
يسبقني غدّ ماضٍ. أنا ملكُ الصدى.
لا عَرَشَ لي إلا الهوامش. و الطريقُ
هو الطريقَةُ. رُبّما نسي الأوائِلُ وصنّف
شيء ما، أحرّك فيه ذاكرةً وحسّاً
تُنسى، كأنك لم تكن

Se t'oblida, com si no haguessis estat

Se t'oblida, com si no haguessis estat.

Se t'oblida com la mort d'un ocell,
com s'oblida una església abandonada,
com un amor passatger,
com una rosa en la nit... se t'oblida.

Jo soc del camí... allí hi ha qui va precedir els meus passos,

qui va imposar les seves visions a les meves. Allí hi ha qui va escampar les paraules segons la seva naturalesa per entrar en el relat

o per il·luminar qui vingui després una petjada cantable... i una intuïció.

Se t'oblida, com si no haguessis estat persona ni text... i se t'oblida.

Camí guiat per la intuïció; potser

li concedeixi al relat una biografia personal. Les paraules em governen i jo les governo. Jo soc la seva forma i elles son la manifestació lliure. Però ja es va dir allò que diré. Em precedeix un demà passat.

Soc el rei de l'eco. No tinc tron

excepte als marges. I el camí

és el mètode. Potser els primers van oblidar descriure alguna cosa; jo hi agito memòria i sentit.

Se t'oblida, com si no haguessis estat notícia ni petjada... i se t'oblida.

Jo soc del camí... allí hi ha qui camina

els seus passos sobre els meus, i qui em seguirà fins a la meva visió.

Qui dirà poesia en lloança dels jardins de l'exili, davant de la casa, lliure de l'adoració d'ahir,

lliure de les meves metàfores i de la meva llengua, perquè sigui testimoni que estic viu i soc lliure

quan se m'oblida.

Relació de lectors i lectores dels poemes

1. Abdoulaye Mbaye i Gerard Haro: *Cada cor estima* (wòlof)
2. Fàtima El Kabouri i Khadija Tabouazzat: *La llum del meu cor, mare meva* (àrab)
3. Kateryna Skikun i Sandra Pujol: *Sense esperança, espero*, de Lesya Ukrainka (ucraïnès)
4. Giorgeta Ursu i Ramon Muntanyola: *Nu te-ai priceput*, de George Coșbuc (romanès)
5. Elena Tosseti i Jordi Estrada: *Immensitat dispersa*, de Lucia Roncareggi (italià)
6. Maria Corominas Jurkiewiczia i Mia Oliveras Velázquez: *Ulls ben tancats*, de Marta Eloy Cichocka (polonès)
7. Olga Dyvinets i Ramon Porta: *Dolces imatges de la meva terra natal*, de Yakub Kolas (bielorús)
8. Witremundo Gutiérrez, Eleonora Moras i M. Carme Vila: *Adiós a la Patria*, de Rafael María Baralt (veneçolà)
9. Shargul Kultaeva i Eva Forn: *Mai et penedeixis de res*, d'Andrei Dementyev (rus)
10. Philippe Pardesus i Núria Lorente: *Plora al meu cor*, de Verlaine (francès)
11. Arash Rezaee i Pep Tort: *La humanitat és un sol cos*, de Saadi Shirazi (persa)
12. Ousmane Cisse: *Poema del poble bambara* (bambara)
13. Imane Tribec i Sílvia Martín: *Se t'oblida com si no haguessis estat*, de Mahmoud Darwish (àrab)

Moltes gràcies per la vostra participació!

Agraïm també la col·laboració del Grup de Suport del barri de Valldaura, del Centre de Normalització Lingüística Montserrat i del Centre de Formació d'Adults Jacint Carrió i Vilaseca